

Då i späd ålder ende
sonen, Petrus
Bildman, från det
jordiska skildes, af
h...

Tillfällstryck

National Library
of Sweden

Då i spåd ålder
ende Sonen,

PETRUS BILDMAN,

Ifrån det Jordiska skildes,
af Hulda Söråldrar Sörgdes,

Och ännu
af Sju Systrar saknas,

Framgaf följande öfversättning af N:o 401.
i Swenska Psalm-Boken.

J. G. G.

ÖRZBRÖ,

Trykt hos JOH. LINDH, Kongl. PRIVIL. Boktr.

1756.

¶ Thenna öfverfättning öfverens stamma med grund-
 språket, som är thet Latinska, och uti meningarna icke
 gå ifrå vår Evangeliska Renlärighet, thet finner och be-
 wittnar, Lincöping den 9 Maji 1756.
 AND. OL. RHYZELIUS, EP. LINCOP.

Esai. 26: 19.

Dine döde skola lefwa och med Befamen upstå igen: Wa-
 fer up och berömer Eder, I som liggen under jordene: ty tin
 dagg är en grön marks dagg, och jorden skal gifwa ifrå sig
 the döda.

I Cor. 15: 53.

Thet förgängeliga måste iflåda sig oförgängelighet; och
 thet dödeliga måste iflåda sig odödelighet.

Wers 1.

Mōdrar uphörer at gråta,
 Och torcker af kindren det wåta;
 Ej förjer Lifis Planternas öden,
 Ty Lifwet förnyas i döden.

Wers. 2.

Swad teckna de uthuggne Stenar?
 Den upreste Runan hon menar
 Ej annat: Här hwila från möda
 De sofwande, men icke döda.

Wers

Wers 3.

De froppar som hwila i gropen
Från sansning, sku snart höra ropen:
Står up och åter förenen
De skingrade Sinnen med benen.

Wers 4.

De tider nu snart äro inne,
At benen sin wärma sku finna;
Med uplifwad blod skola bära
Sin fordna gestalt med stor ära.

Wers. 5.

Den kropp, som war trötter och matter,
Och stinkand' i högen nedsatter,
Fort föres til högden förklarad,
At åter med Sjålen bli parad.

Wers 6.

Förtorkade frön, som syn's döda,
Ur Jorden sku wisa sin gröda;
Hwad Jordtorfwan åter framgifwer,
I fördna sitt skick då förblifwer.

Wers 7.

Så skal då hwad döden bortrifwer,
Sås åter i sällare Tider;
Förenade aldrig mer skillas,
Men ewigt tilsamman få dwålias.

Wers

n: Wa-
ty tin
frå sig

t; och

Wers

Wers 8.

Synsalig är derföre döden
Dem Christnom, skönt yttersta nöden
De trångaste stigar bereder:
Dock sorgen til himmelen leder.

Wers 9.

Du Jord tag emot at förwara,
Slut in i ditt skjöt från all fara;
Den kropp jag i qwarstad dig gifwit
War ådel, men bräcklig blifwit.

Wers 10.

Han wärit förr Själens hemman,
Af Skaparen fogad tilsamman,
Uppfölder med wisshet och anda,
Den Christus med hjelp gått tilhanda.

Wers 11.

Såt nedsatte kroppen betäckas,
Han blifwer ej glömd, men skal wäckas:
Af Skaparen blir ej förgätet
Des målning af egna anletet.

Wers 12.

Snart komma de utsatte tider,
Guld uppfyller hwad man förbider:
Du Jord måst då öpnad framgifwa,
De Bilder hos dig gömde blifwa.

* * * * *
* * * * *